

Брюксел, 24 февруари 2023 г.
(OR. en, fr)

Междуинституционално досие:
2022/0147(COD)

6363/23
ADD 1

CONSOM 42
MI 107
COMPET 105
EF 46
ECOFIN 140
DIGIT 22
CODEC 180
CYBER 31

БЕЛЕЖКА

От:	Комитета на постоянните представители (I част)
До:	Съвета
№ предх. док.:	6065/23
№ док. Ком.:	9053/22 + ADD1-4
Относно:	Предложение за ДИРЕКТИВА НА ЕВРОПЕЙСКИЯ ПАРЛАМЕНТ И НА СЪВЕТА за изменение на Директива 2011/83/ЕС по отношение на договорите за финансови услуги, сключени от разстояние, и за отмяна на Директива 2002/65/ЕО <i>Общ подход</i> – Изявления

Приложено се изпращат на делегациите изявления на Италия и Люксембург по посочения по-горе въпрос с оглед на заседанието на Съвета по конкурентоспособност на 2 март 2023 г. Изявленията ще бъдат включени в протокола от заседанието на Съвета.

ИЗЯВЛЕНИЕ НА ИТАЛИЯ

**ОТНОСНО ПРЕДЛОЖЕНИЕТО ЗА ДИРЕКТИВА НА ЕВРОПЕЙСКИЯ ПАРЛАМЕНТ
И НА СЪВЕТА ЗА ИЗМЕНЕНИЕ НА ДИРЕКТИВА 2011/83/ЕС ПО ОТНОШЕНИЕ НА
ДОГОВОРИТЕ ЗА ФИНАНСОВИ УСЛУГИ, СКЛЮЧЕНИ ОТ РАЗСТОЯНИЕ, И ЗА
ОТМЯНА НА ДИРЕКТИВА 2002/65/ЕО**

Италия счита, че все още има някои аспекти на предложението, които трябва да бъдат изяснени, за да се избегне несигурността по отношение на прилагането.

Основният проблем за Италия е свързан с правилното прилагане на **принципа на *lex specialis*/субсидиарност**.

Според Италия **когато даден секторен правен акт на ЕС урежда конкретна финансова услуга, секторната дисциплина във всеки случай следва да има предимство пред ДДТПФС2** с цел постигане на яснота и правна сигурност. Всъщност, когато изготвя секторно законодателство, европейският законодател оценява подробно как да регулира въпроса в зависимост от специфичните характеристики на пазара и на регулирания продукт.

Ако ДДТПФС2 се прилага за продукти/услуги, които вече са регулирани от секторното законодателство, това би подкопало вече направения от законодателя избор във всеки сектор. Например прилагането на правото на отказ, предвидено в ДДТПФС2, дори когато съществува секторно законодателство, което обаче не го предвижда, като например в Директивата за платежните услуги във вътрешния пазар (ДПУ2), може да бъде сложно или дори несъвместимо с естеството на предоставяната услуга и **може да доведе до сериозна правна несигурност и съдебни спорове**.

Освен това Италия вижда потенциални проблеми в едно твърде общо определение за „финансови услуги“. Като цяло **бихме предпочели „финансовите услуги“ да бъдат регулирани в ДДТПФС2 само доколкото те вече са квалифицирани като такива от национален законодателен акт или от законодателен акт на ЕС**. В противен случай ще има висока степен на правна несигурност, тъй като ще бъдат допуснати различни тълкувания на „финансовите услуги“, а секторните национални органи ще могат да бъдат подведени под отговорност за това, че не са упражнявали надзор върху услуги, чието естество е несигурно поначало.

Освен това **Италия не подкрепя заличаването на възможността държавите членки да запазят или да приемат по-строги разпоредби относно подходящите разяснения за потребителя във връзка с предложените договори за финансови услуги**. Без тази възможност съществуващите по-строги национални правила в тази област следва да бъдат отменени и това би означавало отслабване на защитата на потребителите, което не можем да подкрепим.

Поради това Италия се надява, че всички тези аспекти на директивата могат да бъдат подобрени по време на тристранните преговори.

Изявление за протокола на Съвета

Съвет по конкурентоспособност на 2 март 2023 г.

Изявление на Люксембург

Предложение за директива относно договорите за финансови услуги, сключени от разстояние

Въпреки подкрепата си за приемането на общия подход, Люксембург иска да изрази загрижеността си във връзка с някои ключови аспекти на предложението, които бяха изопачени по време на обсъжданията.

Въпреки че Люксембург напълно подкрепя целта на това законодателство, а именно завършване на изграждането на вътрешния пазар на трансгранични договори за финансови услуги, сключени от разстояние, чрез хармонизиране на някои правила за защита на потребителите, той счита, че мандатът на Съвета не позволява постигането на тази цел.

Люксембург изразява съжаление, че въпреки хармонизацията ключови разпоредби позволяват на държавите членки да въвеждат *нови* пречки пред вътрешния пазар. Това затруднява трансграничните сделки и същевременно изправя потребителите пред ситуация, в която те продължават да се сблъскват с правна разпокъсаност в ЕС.

Текстът в настоящия му вид:

– не осигурява правна сигурност и яснота на равнището на ЕС, като задължава предприятията потенциално да анализират и прилагат 27 различни национални законодателства при сключването на потребителски договори;

– не осигурява правна сигурност на национално равнище, тъй като връзката между предложения текст и съществуващото секторно законодателство е неясна.

Люксембург се надява, че текстът може да бъде допълнително подобрен на следващите етапи от законодателния процес.